

Hồi Thứ Hai Mười Tám

MỘT CUỘC ĐẤU TRÍ

Tại một sơn khu, Vệ Tiên và Tiểu Tà đang ngồi trước tấm bản đồ, nghiên cứu kế hoạch.

Tiểu Tà cười:

– Trời có mưa có nắng thì lòng người cũng có lúc biến động. Tôi cũng bất ngờ khi nghe Dương Chính đổi hướng đi. Một con người đang trong tình trạng sợ hãi thì thấy cái gì cũng sợ. Sự khủng hoảng tinh thần của hắn đã đến một mức độ mà chúng ta không lường trước được.

Vệ Tiên nói:

– Ta không bằng người trong vấn đề nhận xét tâm lý con người. Dù sao người cũng đã vạch ra được một kế hoạch.

Tiểu Tà nói:

– Nếu Dương Chính vì biết trước kế hoạch của ta mà tránh né thì chúng ta phải đối phó bằng cách khác, nhưng ở đây vì hắn quá khủng hoảng tinh thần mà gặp may thì chúng ta phải đưa hắn trở vào bẫy trở lại.

Vệ tiên ngân ngai:

– Nhưng bọn chúng đã hướng về Tuyên Phủ thì nơi đó ắt có viện binh.

Tiểu Tà tiếp:

– Nếu cậy vào viện binh thì hắn nhất định đi theo đường Tuyên Phủ từ đầu rồi.

Vệ Tiên hỏi:

– Ý người muốn phục kích tại Linh cận sao?

Tiểu Tà đáp:

– Lấy bất ngờ chế địch, Dương Chính đã đổi hướng đi thì việc nghi ngờ trong lòng đã giảm đi không ít.

Vệ Tiên nói:

– Thổ mộc bảo là một vị trí ở giữa Tuyên Phủ và Cơ nhung quan. Hai nơi này đều chứa rất đông binh sĩ và cách Bắc kinh chưa đầy hai trăm dặm. Mặt khác mé sau còn có Thần tiên phủ, nếu ba mặt này xuất quân vây hãm thì quân ta bị cắt đứt đường rút lui rơi vào tử địa.

Thật vậy đây là một nơi hiểm địa, Vệ Tiên dù có to gan cỡ nào cũng phải le lưỡi lắc đầu. Còn Tiểu Tà thì như một đứa con nít, cứ chỉ lung tung vào bản đồ, nơi này là mục tiêu nơi kia là mục tiêu.

Vệ Tiên toát mồ hôi:

– Người không lầm đấy chứ? Quân cơ đâu phải một trò đùa, Thổ mộc bảo là chỗ đất chết, ba mặt thọ địch tại sao lại phải xông vào đó?

Tiểu Tà cười mỉa mai:

– Ái da! Tôi không ngờ ngài lại khiếp sợ đến thế. Khi vào tử địa thì tôi đã có vạch kế hoạch công, thủ rõ ràng rồi. Có gì phải sợ? Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp đây?

Vệ Tiên nói:

– Kế hoạch công thủ của người ra sao? Nói ra thử xem!

Tiểu Tà nói:

– Cuộc chiến này đối với chúng ta có rất nhiều lợi ích, chỉ cần bắt được Kỳ chánh là cũng đủ giá trị rồi.

Vệ Tiên giật mình:

– Nếu kế hoạch bị phá vỡ, quân ta bị bao vây, thậm chí có khi bị thảm bại thì sao?

Tiểu Tà trấn an:

– Ngài đừng quá thận trọng! Thổ mộc bảo tuy nguy hiểm nhưng sự thực không có gì đáng sợ lắm đâu. Chính ở chỗ nguy hiểm này mà không ai ngờ là chúng ta dám đột kích. Vả lại, trước khi đột kích vào Thổ mộc bảo chúng ta cho ba đạo khinh quân đến ba nơi lân cận, giả cách xung trận thị oai, làm cho ba nơi này mãi mê phòng thủ không dám phát quân chi viện cho Thổ mộc bảo. Thế cuộc như vậy ắt bắt được Dương Chính và Kỳ Chánh.

Vệ Tiên hỏi:

– Chiếm được Thổ mộc bảo thì tác dụng thế nào đối với quân ta?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Kỳ chánh đi ngang qua Tuyên phủ nhất định không vào thành, mà chắc tìm đường khác hồi kinh để rút ngắn thời gian di chuyển trên lộ trình. Đến lúc đó nếu bị phục kích, nhất định Kỳ chánh phải quay về Thổ mộc bảo để ẩn trú.

Vệ Tiên lại hỏi:

– Có phải vì vậy mà người khuyên ta nên đột kích Thổ mộc bảo không?

Tiểu Tà nói:

– Không phải đột kích mà phải chiếm Thổ mộc bảo trước khi đột kích vào đại binh Kỳ Chánh, dùng Thổ mộc bảo làm cái bẫy để nhử mồi.

Vệ Tiên nói:

– Nghe quân thám tử báo lại, hình như Dương Chính có ý tăng cường uy lực

đối với triều thần nên mới xuất quân kỳ này.

Tiểu Tà khế gật đầu:

– Không sai! kế hoạch chúng ta vừa rồi đã cho hấn thêm uy lực, đạt được mong muốn. Khi đã toại nguyện tất nhiên hấn phải tỏ ra khoe khoang.

Vệ Tiên cũng nghĩ như Tiểu Tà suy đoán, nhưng lại ngần ngại không dám đột kích Thổ mộc bảo sợ nguy hiểm.

Vệ Tiên trầm ngâm:

– Chúng ta tại sao không công thẳng vào quân đội Kỳ Chánh mà phải nhử chúng vào Thổ mộc bảo rồi mới ra tay? Hành động này rất nguy hiểm.

Tiểu Tà nói:

– Ái da! Nguy hiểm là do lòng sợ sệt của mình nghĩ ra mà thôi. Ngài nghĩ xem dọc đường bị đột kích, tất nhiên Kỳ chánh và quân đội phải tìm nơi cố thủ lực lượng. Nơi đó ngoài Thổ mộc bảo ra còn có chỗ nào để ẩn thân? Nếu Thổ mộc bảo chúng ta chiếm trước, thì thắng lợi thật dễ dàng.

Vệ Tiên sắc mặt trầm trọng nói:

– Chuyện này rất nguy hiểm và quan trọng. Để ta suy nghĩ lại đã, tuyệt đối không thể hành động bừa bãi mà mang họa.

Tiểu Tà hiểu rõ tâm tư của Vệ tiên bất đắc dĩ nói:

– Tôi đã nói nếu không nghe ngài sẽ hối hận. Chuyện thuận lợi như vậy không nên bỏ qua. Nếu ngài đánh trận với tôi, mười lần chắc chắn có chín lần thua. Thôi, nếu ngài không nghe thì thôi, chúng ta nghĩ cách khác.

Vệ Tiên xoa dịu:

– Thực ra người rất thông minh ta không thể không phục. Nhưng việc này quan trọng, phải xem kỹ lại kế hoạch để không bị thiệt hại nặng nề, chậm mà có kết quả không tốt hơn sao?

Tiểu Tà nhún vai:

– Trước tiên ngài phải điều quân tiến đánh Tuyên phủ để kiềm chế tinh thần địch quân. Vả lại quân chủ lực đột kích vào Tuyên phủ thì quân của Kỳ chánh phải quay đầu đánh trả. Kỳ chánh nhất định chạy vào Thổ mộc bảo để tìm chỗ dựa, bảo vệ lực lượng.

Vệ Tiên cười:

– Bốn vương biết tự lo liệu.

Qua một lúc Vệ Tiên ra lệnh cho binh lính chuẩn bị đột kích, nhưng y không theo kế hoạch của Tiểu Tà đã vạch ra, có lẽ Vệ Tiên hãy còn nghi ngờ tài điều binh khiển tướng của Tiểu Tà.

Lúc đó là ngày mồng bảy tháng tám.

Giống như Tiểu Tà đã suy đoán, đại quân Dương Chỉnh không vào thành Tuyên phủ mà hướng về kinh thành mà đi.

Trong lúc này quân Vệ Tiên đã dốc toàn lực đột kích vào đại quân của Kỳ chánh.

Không ai ngờ được Vệ Tiên lại sể quân đánh úp đại quân Minh triều ngay gần kinh thành.

Tình hình bất ngờ đó khiến cho tướng sĩ hoang mang, rối loạn vô cùng. Kỳ chánh hướng về Thổ mộc bảo chạy tới.

Vệ Tiên truy đuổi Kỳ Chánh khá xa nhưng quân Đại Minh khá đông, nên Kỳ Chánh đã thoát chạy về Thổ mộc bảo.

Vệ tiên tiếp tục hạ lệnh:

– Nhất định bắt cho được Kỳ Chánh!

Qua ba ngày liên tục bị bao vây công hãm, Kỳ Chánh đã xua quân cố thủ. Bốn mươi vạn quân Đại Minh tổn thất rất nhiều, chỉ còn lại hơn hai vạn, thật khó lòng chống đỡ. Về viện binh Cơ nhưng quan không biết tình hình ra sao mà đến giờ này cũng chưa thấy đến tiếp cứu.

Vệ Tiên ráo riết đột kích nhưng Thổ mộc bảo phòng thủ rất chặt, khó lòng tiêu diệt được.

Bấy giờ Vệ tiên mới tin tưởng vào sự phán đoán của Tiểu Tà là chính xác.

Lúc này Tiểu Tà đang ở trên lưng chừng núi để quan sát chiến trường Vệ tiên chạy lên nói:

– Dương Tiểu Tà! Người đoán quả không sai, Kỳ Chánh đang cố thủ bên trong Thổ mộc bảo rất mạnh.

Tiểu Tà khinh khỉnh:

– Được rồi! ông có thể tóm gọn Thổ mộc bảo trong tay rồi đó!

Vệ Tiên lắc đầu:

– Ta không có khả năng như vậy!

Vệ Tiên biết Tiểu Tà cố ý làm khó, nên cố gắng mua lòng nói:

– Ta nghĩ thực nông cạn nên đã không thực hiện kế sách của người. Thời gian không còn nhiều, người liệu cách giúp ta phá thành đi!

Tiểu Tà dăm dăm nhìn Vệ Tiên nói:

– ông không tin tôi bây giờ thiết thòi trước mắt tôi hết cách rồi!

Vệ Tiên nóng như lửa:

– Không lẽ phải rút lui?

Tiểu Tà trợn mắt:

– Tại sao không được? Như vậy là đúng kế sách rồi.

Vệ Tiên nói:

– Công thành ba bốn ngày rồi, không lẽ chịu rút lui sao?

Tiểu Tà mắng:

– Không rút lui chẳng lẽ đợi viện binh của quân Đại Minh đến kéo ông đi?

Vệ Tiên thất vọng:

– Người thật không còn cách nào sao?

Tiểu Tà nói:

– Cách tôi đã trình bày rõ với ông rồi!

Tiểu Tà nói câu này hình như muốn ám chỉ điều gì.

Qua một lúc Vệ Tiên mới lên tiếng:

– Ý người muốn rút quân sau đó trở lại đột kích?

Tiểu Tà nhượng mảy:

– Để làm gì nếu đối phương vẫn cố thủ không chịu xuất bảo thì ông làm gì được?

Vệ Tiên nói:

– Quân cơ không nên đùa, nhất định trong thời gian ngắn bên trong không còn bao vây sẽ có biến động.

Tiểu Tà ồm ờ:

– Chưa chắc!

Vệ Tiên thở dài:

– Phải hành động thế nào mới là chắc?

Tiểu Tà nói:

– Hòa đàm!

Vệ Tiên như hiểu được cơ mưu, vui mừng nói:

– Tình thế hôm nay không hòa đàm thì không còn cách nào khác. Nhưng Kỳ Chánh chưa chắc chịu xuất bảo để điều đình.

Tiểu Tà nói:

– Nếu Kỳ Chánh không xuất bảo thì đã có Dương Chính đi thay, Thổ mộc bảo địa thế trên cao, lấy nước không dễ, mấy vạn quân không đủ nước tất sẽ loạn. Dương Chính sẽ thừa cơ hòa đàm để lấy nước, quân ta chỉ cần canh giữ các nguồn nước cho kỹ, đợi Dương Chính xuất bảo hòa đàm, chúng ta tóm cổ là yên.

Vệ Tiên nói:

– Được! Cứ như vậy mà thực hiện.

Tiểu Tà nghi hoặc:

– Ngài quả là con người sòng phẳng và nhanh nhẹn!

Vệ Tiên cười:

– Một lần thiệt thòi thì một lần rút kinh nghiệm. Ta sẽ nghe theo lời chỉ dẫn của người!

Quân sĩ được lệnh la lên:

– Vệ Tiên muốn hòa giải rút quân. trong bảo cho người ra thương lượng.

Trong bảo Dương Chính nghe được tin này liền tâu với Kỳ Chánh:

– Vệ Tiên cũng chẳng qua có được sức mạnh nhất thời, duy trì không được lâu.

Kỳ Chánh nói:

– Ý của tiên sinh như thế nào?

Dương Chính nói:

– Chúng ta phải tương kế tựu kế, trong lúc hòa đàm cho quân lần ra thủy khẩu lấy nước dự trữ, sau đó cố thủ chờ viện binh đến sẽ công địch.

Quảng Gia lập tức cản:

– Không nên! Hoàng thượng tuyệt đối không nên điều quân xuất bảo, như vậy sẽ bị đột kích!

Dương Chính quát:

– Người thật ngu dốt! Rõ ràng địch quân đã bị kiệt sức nên mới hòa đàm để rút lui. Nếu chúng nó còn đủ sức sao không công thành? Vả lại viện binh sắp kéo đến nên Vệ Tiên tính kế rút lui để tránh thiệt hại mà thôi. Người thật là đờ thiển cận.

Quảng Gia nói:

– Dù cho Vệ Tiên quân lực đã suy yếu cũng không nên cho quân xuất bảo, kéo rối loạn quân tình.

Dương Chính nói:

– Người biết cái gì? Chờ đợi viện quân trước hết phải bảo toàn tính mạng. Giờ này trong bảo nguồn nước đã cạn, đến nổi đào giếng cũng không có kết quả. Nếu tìm ra nguồn nước thì mới có thể thủ thành chờ viện binh đến.

Quảng Gia cố vớt vát:

– Ta vẫn có thể duy trì thêm được mấy ngày nữa cơ mà?

Dương Chính giận dữ:

– Duy trì? Người muốn duy trì mấy ngày? Quân binh đâu có thể nhẫn nại như

vậy. Lúc này Vệ Tiên nghị hòa chính là trời ban cho ta cơ hội tốt. Nếu người chống đối tức là phạm tội phản thoái quân cơ. Ta lấy đầu người trước!

Quảng Gia nổi đóa:

– Ta tâu với hoàng thượng có liên quan gì đến thái giám? ngày trước tiên vương băng hà có để lại di chỉ: Nội thần không được can dự triều chính. Người là thái giám thì có tư cách gì chỉ huy đại quân?

Dương Chính không ngờ bị quan thượng thư Quảng Gia chỉ trích như vậy, tức giận nói:

– Quan trong triều đều là nội thần. Ta cũng vì nước nên mới can dự vào.

Kỳ Chánh khó chịu lên tiếng:

– Các khanh không được tranh cãi nữa! Trước mặt trẫm mà ngang nhiên sỉ vả nhau thì còn thể thống gì?

Dương Chính và Quảng gia lập tức quỳ xuống:

– Tội hạ thần đáng chết.

Kỳ Chánh thở dài:

– Nếu không phải quân tình nguy cấp, các khanh đâu có nảy ra ý kiến mà tranh cãi, như vậy. Hãy đứng dậy đi!

Dương Chính và Quảng gia đứng dậy tạ ơn.

Không lâu Dương Chính dẫn quân từ trong bảo hướng xuống sơn khê.

Bỗng nhiên những tiếng hét vang dội Vệ Tiên dẫn đại binh xuất hiện, thế lực như thác đổ. Dương Chính thấy vậy kinh hãi đến độ hai mắt phát đỏ lên, kêu lớn:

– Mau nghênh địch!

Nhưng số quân này là số tàn binh, tinh thần đã mất hết vì những trận chiến vừa qua, thấy vậy ủa nhau bỏ chạy.

Vệ Tiên ra lệnh:

– Giết! Giết không tha!

Vệ Tiên tay cầm trường kiếm, đúng như Quốc Kính đã nói, cứ một nhát kiếm chém rơi ba bốn cái đầu.

Không đầy một tuần trà công phu, khe suối nước nhuộm đỏ máu, đồn xuống hạ lưu.

Kỳ Chánh giờ này mới thực sự kinh hãi, quân Phiên xông vào như kiến, một cuộc sát phạt xảy ra, giữa hai bên không còn giới tuyến.

Dương Chính vội vã đưa Kỳ Chánh lên một chiếc xe ngựa chuẩn bị tẩu thoát.

Dương Chính gấp rút:

– Tâu hoàng thượng! hãy mau lên! Không còn kịp nữa rồi!

Kỳ Chánh lên xe nhìn thấy quân địch bốn phía run rẩy nói:

– Chạy hướng nào?

Bấy giờ quân Kỳ Chánh chỉ còn độ trăm tên vừa đi vừa bảo vệ xa giá.

Một cây đại đao phóng về phía Dương Chính găm trúng mũi xe. Dương Chính hoảng vía lập tức thúc cương cho ngựa chồm tới, nhắm hướng ít quân địch thoát ra.

Kỳ Chánh không thể nào hình dung được hoàn cảnh khủng khiếp như vậy.

Quảng Gia thì nhảy xuống đẩy phụ cho xe ngựa đi nhanh thêm.

Đứng một bên hầu hạ Kỳ Chánh chỉ có người thái giám tên Hi Linh, bưng cái khay phủ khăn đỏ. Có lẽ đây là người duy nhất lấy sinh mạng để bảo vệ quân vương. Kỳ Chánh cảm thấy rất cảm động.

Địch quân từ từ dồn lại, Kỳ Chánh ngồi trong xe cảm giác điên cuồng, nhìn lại không thấy Dương Chính đâu cả, có thể Dương Chính đã bỏ vua, trốn theo đám loạn quân rồi.

Thật vậy lúc này Dương Chính đã tìm thấy một hốc núi để ẩn trú.

Dương Chính chui đầu vào hang đá lảm nhảm:

– Vệ Tiên! Thằng phiên tặc này truy đuổi ráo riết quá, cũng may ta chạy nhanh nên thoát chết.

Bỗng sau lưng có tiếng hét:

– Dương Chính! Lần này người chết chắc rồi!

Dương Chính thất kinh:

– Ai? Ai dám đến đây la lối như vậy?

Lập tức Tiểu Tà nhảy ra, tay cầm dao trủy thủ, cười ngạo nghễ:

– Dương Chính! Chắc người đã nhận rõ ta là ai chứ?

Dương Chính trợn mắt nhìn Tiểu Tà toàn thân như tê cứng:

– Là người? Tại sao lại tìm đến đây?

Tiểu Tà cười nhạt:

– Không phải ta đi tìm người, mà chính người đi tìm ta.

Dương Chính hỏi:

– Tại sao người biết ta trốn ở nơi này?

Tiểu Tà nói:

– Chuyện này đương nhiên xưa nay người được hoàng thượng tin dùng, sao lại bỏ hoàng thượng trong lúc nguy cấp mà chạy trốn một mình?

Tiểu Tà từng bước từng bước ép gần Dương Chính làm cho Dương Chính sợ hãi lùi mãi đến một vách đá.

Dương Chính rung giọng:

– Người muốn làm gì?

Tiểu Tà khinh miệt:

– Làm gì?

Lập tức liếc mắt nhìn lưỡi dao trủy thủ nói:

– Ngài không phải thường xuyên làm thịt thiên hạ sao?

Dương Chính sợ hãi kêu lên:

– Người dám?

Tiểu Tà làm bộ tội nghiệp:

– Tôi không dám! Tôi rất sợ người ta hăm dọa.

Bỗng lưỡi dao trủy thủ vung lên, búi tóc của Dương Chính bay khỏi đầu.

Tiểu Tà cười:

– Đó chính là tôi đã bị người ta hăm dọa nên phản ứng rất bình thường, xin đừng chấp nhất.

Dương Chính sợ đến đôi mắt ứa lệ cất giọng van lơn:

– Dương Tiểu Tà! Lỗi tại ta. Ta không phải muốn cùng người đối phó. Hãy thông cảm ta là một thái giám tuyệt tử tuyệt tôn, chết xuống âm phủ không có người nối dõi, người tha ta đi! Ta quỳ xuống xin người!

Vừa nói Dương Chính vừa quỳ xuống khóc lóc rất tội nghiệp.

Tiểu Tà cười khinh bỉ:

– Ngài năn nỉ làm gì? Mỗi người gây tội ác, khi bị báo ứng đều nói như vậy cả.

Dương Chính nói:

– Dương thiếu hiệp! Ta sai lầm rồi! Xin bỏ qua!

Tiểu Tà nổi giận hét lên, dao trủy thủ lại loáng qua một vòng, vành tai phía trái của Dương Chính đã bị cắt đứt.

Tiểu Tà nói:

– Lỗ tai này là ta báo thù cho Chương Khắc Chánh.

Dương Chính đau quá hét lên, Tiểu Tà phạt luôn một đao nữa vào chân trái Dương Chính và nói:

– Dao này ta trả thù cho các thiếu nữ bị người hãm hại và chết oan.

Dương Chính đau đớn lăn tròn dưới đất.

Tiểu Tà chặt luôn một đao nữa vào chân mặt nói:

– Dao này trả thù cho tất cả đàn ông bị người hành hình. Người có bản lĩnh

hành tội thiên hạ thì cũng phải có bản lĩnh chịu đựng.

Dương Chính kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Tiểu Tà cắt đầu Dương Chính rồi nói:

– Dao này hành tội người trong lúc nguy biến bỏ vua chạy trốn.

Tiểu Tà cười ha hả nói:

– Giết được người ta mới thanh thản, nếu không thì Đại Minh không có ngày nào yên.

Sau đó Tiểu Tà treo đầu Dương Chính lên một ngọn cây.

o O o

Lúc này Vệ Tiên đã bắt được Kỳ Chánh áp giải về bên trại. Nhưng Vệ Tiên đối xử với Kỳ Chánh rất tử tế và chờ đợi Tiểu Tà.

Vệ Tiên cũng phải công nhận người đánh bại quân Minh trận này chính là Tiểu Tà nên phải chờ Tiểu Tà về xử lý.

Trong một đại trận căng bằng vải, Vệ Tiên mở tiệc ăn mừng chiến thắng.

Trong tiệc này Vệ Tiên có âm mưu muốn phục rượu cho Tiểu Tà thật say để ám hại. Cũng may Tiểu Tà uống rượu như uống nước, từ đầu hôm đến nửa đêm, vẫn không chút gì sơ hở. Cuối cùng Vệ Tiên phải từ bỏ âm mưu ám hại Tiểu Tà, chờ dịp khác. Tiểu Tà lúc này đang nóng lòng đi tìm chỗ giam giữ Kỳ Chánh để vấn an và không quên cảm ơn Vệ Tiên đã đối xử với Kỳ Chánh rất tử tế.

Kỳ Chánh bị Vệ Tiên giam giữ trong một căn lều vải, Tiểu Tà lần mò tìm đến, trong lòng có cảm giác Vệ Tiên đang âm mưu hãm hại mình nên lắm bầm:

– Hừ! Hắn muốn hại ta? Ta sẽ làm cho hắn nổi loạn!

Chớp mắt Tiểu Tà đã chui vào trong căn lều vải. Bên trong Kỳ Chánh và Hỷ linh thái giám phát hiện Tiểu Tà đến, ngạc nhiên hỏi:

– Dương Tiểu Tà! Là người sao?

Tiểu Tà chấp tay:

– Tâu hoàng thượng! Hoàng thượng có khỏe không?

Kỳ Chánh vui mừng chạy đến bên Tiểu Tà nói:

– Có phải người đến cứu trẫm không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải! Không phải! Tôi chỉ đến vấn an hoàng thượng thôi. Đừng quên tôi là phạm tội của Minh triều.

Kỳ Chánh nói:

– Bây giờ trẫm xá tội cho người!

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không còn kịp. Tôi đã hành động như một kẻ tạo phản rồi.

Kỳ Chánh kinh ngạc:

– Người đã đầu hàng Vệ Tiên thật sao?

Tiểu Tà bào chữa:

– Không! Chúng tôi chỉ hợp tác với nhau, Vệ Tiên vẫn phải nhờ cậy tôi.

Kỳ Chánh biến sắc mặt:

– Trận đánh vừa rồi người có tham gia chăng?

Tiểu Tà gật:

– Phải! Tôi đã hợp tác với hắn để diệt trừ tên thái giám Dương Chính!

Kỳ Chánh thất vọng thở dài:

– Không ngờ người quên cả giang sơn của mình.

Tiểu Tà lớn tiếng:

– Ai nói tôi quên cả giang sơn? Chính giang sơn là của tôi giao cho hoàng thượng quản lý, bị Dương Chính khống chế, nên tôi phải bắt hắn trừ đi để bảo vệ giang sơn.

Kỳ Chánh lúc này mới trách Dương Chính:

– Ta đối với Dương Chính khác nào như một người cha, thế mà lúc lâm nguy hắn lại bỏ ta chạy trốn một mình. Có thể trước đây ta đã sai lầm.

Tiểu Tà nói:

– Nếu tôi không trừ bỏ Dương Chính, sớm muộn giang sơn Đại Minh cũng bị hủy diệt trong tay hắn.

– Người giết hắn rồi sao?

– Không sai! Đầu của hắn vẫn còn treo tại Thổ mộc bảo!

Kỳ Chánh buồn bã:

– Bây giờ người còn hợp tác với Vệ Tiên không?

Tiểu Tà nói:

– Tôi đâu ngu đến thế. Tôi chỉ lợi dụng hắn trừ bỏ Dương Chính mà thôi. Bây giờ chuyện đã làm xong, Vệ Tiên trước đây đã có ý sợ hãi tôi, thế nào hắn cũng tìm cách hãm hại tôi, nếu tôi ở lại đây hóa ra chọn con đường chết hay sao?

Kỳ Chánh ngẫm nghĩ:

– Như vậy người muốn chạy trốn sao?

Tiểu Tà nói:

– Tôi trốn được nhưng hoàng thượng không trốn được vì bên ngoài vệ binh canh giữ rất đông, nếu kinh động sẽ bất lợi cho tôi lắm.

Kỳ Chánh nói:

– Nếu ta ở lại người nhần tâm thấy ta bị giết sao?

Tiểu Tà trấn an:

– Không thể nào có chuyện đó đâu. Nếu Vệ Tiên có ý giết hoàng thượng thì đã giết lâu rồi, tại sao phải đả ngộ hoàng thượng tử tế như vậy? Hãy yên tâm! Hoàng thượng cứ sống vui vẻ ở đây!

Kỳ Chánh nói:

– Người không muốn cứu ta sao?

– Cứu thì phải cứu rồi nhưng đợi khi hoàng thượng giác ngộ rồi thì mới cứu!

Kỳ Chánh thuyết phục:

– Nhưng ta không trở về thì cả nước từ trên xuống dưới sẽ nóng lòng, thậm chí có người lộng quyền tạo phản, Kỳ Ngọc còn quá trẻ không đối phó nổi!

Tiểu Tà cười:

– Kỳ Ngọc hoàng đệ so với hoàng thượng không thua kém gì đâu. Có lẽ hoàng đệ xử lý công việc triều chính rất tốt.

Kỳ Chánh lo lắng nói:

– Nếu có gặp Kỳ Ngọc người nói hấn chớ nên lo cho ta mà nên lấy quốc gia làm trọng.

Tiểu Tà gật đầu:

– Chỉ mới một ngày trong hoạn nạn mà hoàng thượng đã giác ngộ quá xa rồi. Có thể nói hoàn cảnh chính là nơi đào tạo con người tốt nhất.

Kỳ Chánh dặn dò:

– Người nói với Kỳ Ngọc hãy hồi phục chức vụ cho Siêu Vô Hận và Tiểu Thất, chuyện này ta xử không tốt.

Tiểu Tà cười:

– Vậy là hoàng thượng đã thoát khỏi vòng khống chế của Dương Chính, chuyện này Kỳ Ngọc sẽ làm cho hoàng thượng yên tâm.

Kỳ Chánh buồn bã:

– Như vậy ta yên tâm rồi.

Tiểu Tà nói:

– Hoàng thượng yên tâm ở đây đi, tôi còn nhiều việc phải làm.

Kỳ Chánh hỏi:

– Người còn có chuyện gì nữa?

Tiểu Tà đưa tay chỉ bốn phía:

– Trước khi đi phải quấy rối chúng nó một trận. Nếu không phải hoàng thượng còn ở đây, thì tôi đã đốt hết dinh trại của chúng nó ra tro rồi!

Bây giờ ánh trăng chiếu vào đầu giường, trên tay người tiểu thái giám Hỷ Linh có một món đồ hình như Ngọc Sư Tử.

Tiểu Tà trông thấy giật mình, nhào tới giật lấy thử xem.

Ngọc Sư Tử to gần bằng bàn tay, đôi mắt sáng tựa kim cương. Rõ ràng ngọc sư tử này Tiểu Tà đã bảo tiêu cho Chương Bình, tại sao lại nằm trong tay Hỷ Linh?

Tiểu Tà nhìn Hỷ Linh, đôi mắt nảy lửa hỏi:

– Vật này tại sao người có?

Hỷ Linh sợ hãi chỉ vào đầu giường, nơi đây chứa rất nhiều văn kiện bí mật

Tiểu Tà bỗng nhiên hiểu ra nói:

– Vệ Tiên! Thì ra là hắn, người mua ngọc sư tử chính là Vệ Tiên. Vả lại số hắc y sát thủ chính là bị Vệ Tiên mua, đồng thời hắn nói hắn cũng có ký hiệu con ó, vậy không phải hắn thì còn ai?

Qua một lúc suy nghĩ Tiểu Tà nói:

– Không lẽ Vệ Tiên đã lấy nó để trao đổi bản đồ Đại Minh với Dương Chính? Không ngờ chúng trao đổi nhau bằng hình thức này!

Ngọc Sư Tử cầm trong tay Tiểu Tà bẻ làm đôi, thì ra con sư tử này trong ruột trống rỗng, có thể dùng để nhét các văn kiện bí mật. Cơ quan mở ra là đôi mắt.

Tiểu Tà cấp tốc hướng về đầu giường tìm kiếm, phát hiện nhiều mảnh giấy và có cả bản đồ nữa.

Tiểu Tà thở dài:

– Té ra ta đã bị lợi dụng làm công cụ gián tiếp giúp giặc xâm phạm biên cương. Bảo tiêu không đầy hai tháng hắn đã hiểu biết mọi địa hình, ngõ ngách Trung nguyên, nên mới tốc chiến tốc thắng như vậy.

Tiểu Tà tức giận mặt đỏ lên lắm bầm:

– Như vậy kẻ thông đồng với địch là ai đây? Có phải Chương Bình không? Chính Chương Bình đã muốn ta bảo tiêu, đưa hàng đúng thời hạn không được thất thoát. Địa đồ này rất quan trọng, đưa đến nơi thì có người truy sát A Tam, hắc y sát thủ muốn giết A Tam chỉ vì tấm bản đồ này.

Tiểu Tà rất hối hận nếu lúc đó không có việc bảo tiêu thì đã không xảy ra việc quân Phiên quấy nhiễu biên cương bắt Kỳ Chánh nhất tại đây.

– Cũng may! Dương Chính bị giết đi là một bài học cho Kỳ Chánh đã che chở bọn gian thần thông đồng với địch bán giang sơn.

Tiểu Tà tức giận:

– Ta phải lột mặt bọn này mới được.

Bây giờ Vệ Tiên toàn thắng, Kỳ Chánh hoàng đế bị bắt, trách nhiệm ta phải hành động làm sáng tỏ bọn gian thần Đại Minh.

Bổng Tiểu Tà như nghĩ ra điều gì la lên:

– Nguy rồi!

Liên hướng tới Kỳ Chánh nói gấp:

– Kinh thành đang nguy cấp ta phải lập tức quay về cứu nguy!

Kỳ Chánh kinh hãi:

– Xảy ra chuyện gì sao?

Tiểu Tà ném một nửa miếng ngọc sư tử cho Kỳ Chánh nói:

– Chuyện lớn à! Hoàng thượng biết cái này là cái gì không? Nó là cổ vật chứa tài liệu mật của Dương Chính cho Vệ Tiên, tôi phải cấp tốc bắt kẻ đồng mưu với hắn.

Ai cũng biết Tiểu Tà hiện là vệ binh của Phiên quốc nên không ai dám cản trở. Tiểu Tà ra khỏi lều vải, hướng về Trung Nguyên phóng đi như gió.

o O o